

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Bethanien.

Citation: Richardt, Chr.: "Bethanien.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Anden deel.*, 1895, s. 195. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-richardt02-shoot-workid78653/facsimile.pdf> (tilgået 10. maj 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Anden deel.

Bethanien.

Paa Oliebjergets jevne Skrænt,
mod Middagssolens Straaler vendt,
Du hænger som en Rede;
ej som en Rovfugls, vild og styg,
men som en Svalerede tryg,
den Alle gjernc frede.

Som den Du klinet er af Leer,
men over Dig det blomstersneer,
ja fast det blomsterlyner,
saatidt Granatens Lueblad
med Mandelblomsten følges ad
i hulde Sommersyner.

Kom, gamle Pilgrim, hvil Dig her!
her hvilte Han fra Vandrefærd,
hvis Fodspor Du vil træde;
og Bjerget her, hvor Jesu Ven
i Klippegraven lagdes hen,
det Bjergr saae Jesus græde.

Paa sligt et løvrigt Klippesprang
har Martha staaet mangan Gang
med Haanden over Brynet;
og øjned hun ham langvejsfra,
hvor ivrig har hun sprunget da,
at faae sit Bord forsynet.

Og i en saadan Urtegaard
Maria har med opløst Haar

for Nattens Stjerner jamret
Ak, havde Herren været her,
da laa vist ej vor Broder kjær
saa kold i Klippekamret.

Men nu for Graven Jesus staar.
Han kalder, og den Døde gaar
linklædt af Hulens Mørke;
og snart han sidder med tilbords
som Vidne om et jordisk Ords
guddommelige Styrke.

— Hvi tier Sagnet om de Tre,
om Lazarus og Søstrene,
om deres Smil og Sukke;
mon den, hvem Herren kaldte frem,
var med paa Golgatha blandt dem,
som saac Ham Øjet lukke?

Og mon de drog i Verden ud
med Livets store Naadebud
i stærke, glade Hjerter? —
dog har vist Tanken ofte vendt
tilbage til den stille Skrænt,
hvor de var Jesu Værter.

Det ønsker jeg min bedste Ven,
et Hjem som hint Bethanien,
hvor Herren var som hjemme;
der stænger godt for Døgnets Vind,
men villig lukker Jesus ind
og lytter til hans Stemme.

Det frelser ej fra Suk og Savn,
men bæres Alt i Jesu Navn,
da er der Fred i Graaden;
og selv om Døden isne vil,
den lukker kun et Øje til,
den lukker op for Naaden.

»Asenindens Føl.«

De flokkedes omkring Ham;
langs Oliebjergets Steen,
de raabte Hosanna,
de svang med Palmegreen;
de fulgte ham fra Vingaard,
fra Bod, fra Tempelskole,
og mellem dem der fulgte
var Asenindens Fole.

Den fulgte med sin Moder
efter østerlandsk Sæd:
hvor Aseninden vandred,
der maatte Føllet med;
og saadan den ydmyge
Drot vilde hyldes,
at Skriftordet maatte
i Et og Alt opfyldes.

— Men en Lysning i Skrifternes
underfulde Skov,
hvor Naadevældet risler
over Sinais Lov,